

כג:

עין משפט
נר מצוה

ע א מ״י פ״ד מהל' ביאת
מקדש הל״ז ופ״א מהל'
פסולי המוקדשין הלכה לז'
ופרק י״א הלכה יט':
עב ב מ״י פ״ו מהל' ביאת
מקדש הלכה ח':
עב ג מ״י פרק ז שם (הל״ח)
[הלכה ו ז]:

עג ד מיין פֿ"ה שם ה' יז :
א מיין פֿ"ה מהלכות ביאת
מקדש הלכה יז טוש"ע או"ח
סימן נח סעיף ד :

תורה אור השלם

1. וְלֹא אֶחָד יִקָּח מִשָּׁה
 וְיָבֹא וְיִשְׁכַּב עִם אִשְׁתּוֹ
 וְיִקְרָא הַמְּקֻרָה אִשְׁתּוֹ
 וְלֹא פָּגַל יִהְיֶה הַנֶּפֶשׁ הָאֵלֶּת
 מִמֶּנּוּ עַד הַיּוֹם תֵּשָׂא׃
 ויקרא ו, יח
 2. וְכִי יָמוּת מִתּוֹ עֲלֵיו בְּפִגְעָה
 תֵּשָׂא וְיִשְׁמָא אִשְׁתּוֹ וְיִזְכֹּר
 אִשְׁתּוֹ בְּיוֹם אֶרְשָׁתָּהּ בְּיוֹם
 הַשְּׂבִיעִי יִגְדֹּלָהּ׃
 במדבר ו, 24
 3. כִּי בִּזְכוּר יִהְיֶה אִלְהֵינוּ
 מִשְׁכָּל שְׂבִיחֵינוּ לְעַמְּדֵי לִשְׁת
 בְּשֵׁם יִהְיֶה הוּא גִבּוֹר וְיִזְכֹּר
 הַיּוֹם׃
 4. וְיִשְׁתָּר בְּשֵׁם יִהְיֶה אִלְהֵינוּ
 כָּכָל אִלְהֵי הָעוֹלָם הַעֲמִידִים שָׁם
 לְפָנֵינוּ יִזְכֹּר׃
 במדבר ז, 1

מוסף רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

מקדישים לא וקאמר אי נאמא בטומא
מסבירא בלא שום קרא. ברוך: עון ב

כג:

אם עון פֿיגול הדי כּבר נאמר לא יציה ואם עון נותר הדי כּבר נאמר לא יחשב. כּף פי ה' הקונטרס משום דאמר' לקמן בפירקין (דף כה.) לאיסור רצה דחון לזמנו שהוא זכרת מקרא רצה ופרשה רצה בלו את אהרן ואיסורא וזוטא דחון למקומו דליכא כרת

מקראל וזוטל ופרשטא וזוטל צפרשט
קדושים מהיו והציג ראייה ממורת
ככהנים ורבינו תם מקיים גירסת
הספרים דגרסינן איפכא צפיגול לא
יחשב וצבור לא ירעה לקמן צפירקין
מסקינן דתרייבו מקרא אחרינא ^א
נפקי דכמי ציה לא ירעה ולא יחשב
ומה שזכר פיגול קודם לזוטר אף
ע"י דבזקא כמי נזתר צירש
דהיינו חוץ לזמנו משום דלשון פיגול
כמי צקא כדילי: **א** עון נזתר
הרי כבר נאמר ב' ^א לאו נזתר ממש
ו[קאמרי] כדלמרי' לקמן צפירקין דף
לזחר שהוכסר יפסל אלא צמחשנה

וְנֹתֵר דֵּהֵינּוּ מִחֻשָּׁה לְחֻלּוֹ מִחוּץ
לְזִמְנוֹ: **הָא אֵינוּ נוֹשֵׂא אִלָּא עֵין**
שׁוּמְאָה שְׁהוּתָּה מִבִּלְלָהּ, וְלֹא מִפִּיק
לִי לֵיל לְלֵיל מִשְׁכַּחַת מִיַּד דִּמְיִתּוּסָא צִיָּה
מִקְרָא אֵלָּא צִטּוּמָא וְאוּמֵר רַבִּינוּ תָּס
מִשּׁוּם דְּכַתְּבִי גִבִּי צִין לְרָחוֹן לְהֵס
דִּמְשַׁמֵּעַ דְּבַר שְׂוָא לְרָחוֹן בְּנִקּוּס
אַחֲרָ וְהֵכִי דְחִיק לְאַשְׁכּוּחִי הוּתֵר מִכְּלָלָן
מִכֹּל הֵי דְפִרְרִי מִיֵּינֵיהּ (בְּמִנְחָה 77
בבב). יוֹאֵל וְשַׁמְעֵאל וְצַעַל מוֹס [וְאִתְּ]
[אִתְּ] נֹתֵר וּפִיגּוֹל הֵיכַן הוּתֵרוּ מִכְּלָלָן
דִּלְיִצְטֵרִיךְ לִיָּה לֹא יִרְאֶה וְלֹא יִחַשַׁב
וְאוּמֵר רַבִּינוּ תָּס דְּפִיגּוֹל הוּתֵר מִכְּלָלָן
צִבְצִבָּה לֵיל שֵׁיךְ שֵׁס מִשְׁכַּחַת מִחוּץ
לְמַתְקוּמוֹ וְהֵא דְפִרְרִי צִבְקוּמֵךְ רַבָּה
(בְּמִנְחָה 97 בבב). אִימָא עוֹן יוֹאֵל שְׁהוּתָּה
רַחוּן יָדִים וּרְגִלִּים שֵׁ

אמר קרא לרצון להם לפני ה' עון דלפני ה' אין
 למקומו חשיב שפיר לפני ה' שהמחשבה בפנים ואין
 קרינן ליה הותר מכללו כיון דהשכירו בכך כדקאמר
 גבי שמאל דכיון דאסור בפנים אין זה קרוי הכשירו בכך
 ודיותר כדי נסבה ואבג פיגול נקט נותר הוולא ומשכח דיה קרא
 דלא רץץ אי נמי נותר הותר מכללו בדרשאו של מוצה דאיכא
 ליה נמי מועלת בדרשאו של מוצה גריס מתיב ששט
 (פסחים ד' נט.) ובפ' המוצה מקדש (לקמן ד' פו.) ומיהו פלוגמא דאמוראי
 וקשיא למ"ד [דאית ליה] לינה מועלת מהך ברייתא ונראה
 יש ללמוד עון עון מריצו רץ ופגול נמי מניין למילף [א] ואפי'
 גלגל משכחת בה הותר מכללן ולרצון להם איכא לאוקומי כדרש'
 הבא על יצממו (יבמות דף ט:) [להם לרצון ולא לפרעניות]
 בצלל נעבדי כוכבים אפי' לפרענות ועוד י"ל דיותר הותר מכללו
 להכיני מונחת כהן משום פסול וקומץ וכל דבר שאין לו מתיראי
 [א] חייבים עליהן משום כרתנן פ' ד"ט (לקמן דף מג.) ואפי'
 נמי נראה דליכא מזהלמא לעיל בסוף פ"ק (דף יד.) דמודה
 שמעון בהולכת חטאות הפנימיות ופריך והא"ר שמעון כל שאינו
 שעל מוצה החיצון אין חייבין עליו משום פגול ומשני מודה ר' שמעון
 דפסול מק"ו ומה שלא לשמו הכשר בשלמים פסול בחטאת חוץ
 ולחומנו הפסול בשלמים אינו דין שיפסל בחטאת משמע דאי לא ק"ו
 הוה אמינא דאפי' פסולא ליכא א"כ במנחת כהנים ובמנחת נסכים
 דלא מיפסל בזה [א] שלא לשמן פסולא כלל אלמא אשכחן
 נטותר דיותר מכללן לגמרי: לאו בנותן שנטמאו בע"ז במה. טימה מאי
 קדשה ליה לוקמנו שטומאת הדם שטומאת דגבי טומאה
 שמייה לה בצויל הש"ס (שטן מה.) דהם שטמאן וחרקן שטמאן
 הוראה ותנן גמי בפסחים (דף עט.) נטמא הדם [א] והבשר קיים

חורק הדס וי"ל דס"ל להאי ליטנא דלית ליה למימר דנושא עון טומא
 ואלא לזכור טומאת הבוה למאי דלא מסיק אדעמיה השמא עון קדשים ול
 דהאי סבר שוחטין וזורקין על טמא שרץ וכן טמא מת שזביעי שלו דמי
 דלית ליה לא עבדי טומאה אלא עושין שלים לשחוט בעצורם כיון דליניהו
 עבדי טומאה אלא ח"י הויז מרצה על היחיד דהא אי שוחטין וזורקין
 וסביעא וקמי דרוס דלמרי אל איז למזנה וקשה מאי פירי
 דלמרי דר חמא דלית ליה כמו וקמי דרוס כמכפרין ועוד
 וטמא שרץ א"כ ריזוי זך ל"ל הא קרב בטהרה כדפירש רבינו שלמה
 לא לעליל אי בשרץ היכא אישטראי וי"ל דמעיקרא צעי לאוקומה בטומאה
 ואישטראי וכי משני לעולם בשרץ רואה לומר ולא בטומאת צעליים
 וטומאות מת מרצה בבהן ביחיד וקטת קשה דלא הי"ל למימר שם
 וננמי הותרה לכהן מק"ו לעליל אלא משום דעיקר היצר כבוד
 ונחללא וישוב בטהרה. פי' בקונטרס דליגמר ביהמה מציני מו"ק
 ונחללא וימי להי"ן לקשות כמו כן דליגמר ביהמה מציני מו"ק
 ויבזים אלא נחשבים כמו ישראלים וזיי לכך מחלל עבודה זרה
 וידיים ורגלים [שני כתובים הבאים כאחד בדמיוסר גדיים] כתב
 ביה מיתה ^ו ולא ימותו ונחנם נכתבה דהא ילפי' חוקה לגזירה שיה

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אָס עון פֿיגול הײַ כּדּר נאָמװ לאַ ירֵאָה וּאָס עון נוטװר הײַ כּדּר נאָמאָר לאַ יחשׁבֿ׃ הײַגֿ לֹה כּחֵיִם׃ וּבֵן הַנְּעֻמָּה כּדּל מִקּוֹם וְהִיָּק אִמָּה פֿעסול קִבֵּץ מִרְעָה הוּא אָס עון פֿיגול מִנְחֻשָּׁת חוץ לַמִּקְוֹמוֹ דִּיאָקִירי פֿיגול כּדאָמװ לִקְמֵן כּפִירִיקֵן (דף כח.) פֿיגול הוּא לאַ ירֵאָה אָס אִינוֹ לַעֲנִין׃ חוץ לזִמְנוֹ מִנְיָה לַעֲנִין חוץ לַמִּקְוֹמוֹ כּדּר נאָמװ לאַ ירֵאָה׃ אָס עון נוטװר׃ פֿעסול מִנְחֻשָּׁת נוטװר שְׁחִיז לֹאכּוּלֹה פֿיגול שְׁנַעֲשָׂה נוטװר דִּהִינּוֹ מִנְחֻשָּׁת חוץ לזִמְנוֹ׃ הײַ כּדּר נאָמװ הַמִּקְרִיב אוֹסֹף לאַ יחשׁבֿ׃ וְהִיא קִרָּה כּחֻץ לזִמְנוֹ מִיִּתּוּקֵמָה כּפִירִיקֵן׃ וּבִסְפָּרִיס שְׁלֹו גִירָסָא וְזוֹ מִשׁוּבָת כּחֵיִם כּהִשָּׁם וּמִחִלְפִּין הַמִּקְרָאוֹת וּלְאוֹתָהּ גִּירָסָא אִינֵן יִכּוּל לַפֿרֵשׁ נוטװר זֶה כּמִנְחֻשָּׁת חוץ לזִמְנוֹ וְהַפֿיגול כּמִנְחֻשָּׁת חוץ לַמִּקְוֹמוֹ דִּלֵּא יחשׁבֿ׃ פֿיגול לזִמְנוֹ כּחֵיז וְצִרִק אִלֵּא לַפֿרֵשׁ נוטװר מִנֵּשׁ וְהִיא אִפְשֵׁר לזִמְרֵן כֵּן שְׁאִין הַקִּרְבֵּן שְׁקִרְצוֹ מִחִירָיו כּהִשָּׁר׃

נפסל מלרצות ולעלות לשם חובה
אם הוסיף ממנו ^ט: הא אינו נושא
כו'. הא ^י: כלומר הנה מנינו שאינו
נושא אלף עון הטומאה ויש טעם
לדבר לימן נשאלת פסול קדשים
על טומאה הוסיף ומנינו לה הימר
אחר שהותרה מכללה בצבור לכתחילה
הילכך יחיד שלא הותרה אכלו יבא
הצץ ויראה דיעבד: אינימא טומאת
שרץ. מתוקמא ^ח בצקן ^י או בצעלים
ולמימר דהאי דשוחט ^י חורק על טמא
שרץ צין הוא דמלרצא: יבא אישפראי.
בצבור כיון דלצין יחיד צבור לא
עבדי בטומאה: לא דנוו שפאמחו

צעליס צמט. צתמיה. ומי לא מיייר^א 18
בצטומאח צעליס וקתינ^ב משלחין: וכי י'מום מה עליו אומר רחמנא.
טעמא^ג ראש מזו ופותר ואין ראו לקרבוט טהרה עד שיעברו
וימי טומאה ויציא כפרת טומאת נזירותו שמי מורים ואשם וימנה וישלים
ויציא קרבנות גולתחתו: אלץ בעושא פפת. וש"מ טמא מת משלה פסחו
דקשיא לרמי בר חמא: לעולם. טומאת סרך קלמרנין^ד וסיעתא
לדין מרצה לשכות ולזרק על טעמא שרץ. דקשיא לך היכא אישתראי
בהון: וסע טומאה בעולם. אשתכן דאישתראי בהן^ה וטעמא
גדול זה להטיל ריצו קץ על טומאת שרץ: ואיכא דרייק. ליטנא
ודקראי ומיייתנא^ו להך מיוצתא דברייתא לוקני דרוס וסייעתא
בר חמא: עון מקדישים לא. טומאת הגוף בין דכהנים בין
דבעלים לא מרצה. צמאי^ז טומאה קאי דקא ממעט טומאת הגוף:
ונוקמא זקני דרוס בכהן דאליו גוף דצעליס
אין שרי אין נוגע זו בטומאה ולאורתא צטהרה אכיל
ליה: היכא אישתראי צבור. הו כיון דלית להו שוחטין וחורקין
עד טמא שרץ ויחד אין דעה צבור לא בעדי בטומאה: אלץ לאו
טעמא מה. שאני^ח משלח קרבנות ולא אכל טמא מת מרצה
בקרבן יחיד: לעולם בטומאת שרץ. קאי וקממעט כהן טמא
משלח כדאוקמי זקני דרוס פסול דמתניתין אטמא שרץ
טעמא צעליס אין לריבין קץ שרי קרבן צטהרה קרב. דקשיא לך
היכא אישתראי צבור שום^ט טומאה בעולם אישתראי זהו: לעמוד
רישה דקרא כי זו צחר ה' אליהך מכל שבטיך לעמוד
אורי: לא^י לישיבה. וכיון דלא נצחרו הוו להו זרים
שאר מחיל עבודה: העומדים שם. [לעל מיניה כתבין] ושרת
בכל אחיו הלוי אוי: איזמא^{יא} זר וכו'. וגימגר במה מיניו
צבור שמחל עבודה וחיבי מיתה אף יושב שמחל עבודה צמיתא:

שני
וְהָיָה גֵּוֹנָה שְׂהוּמָה בְּצָבֹר דְּהִינּוּ בְּטוּמָאָה צְעִילִים דְּהוּמָה
וְיוֹן מְקִדְשִׁים: **א'** נִימָא טוּמָאָה שְׂרִין בְּבַעְלִים הִיבָא אִישְׁתְּרָא.
[טמאם שר' הא לא עבדי צבור טומאמה כיון דאין שחית דמח' צבור
ל' לאורחא וא' סבר אין שוחטין חורקין על טמא דשר' השתא דשר'
עלוי אלא **ב'**] טמאם צעילם במת וקודם שציעי מלח' ליהוד שציב'
בא אשתר' לוקמה בכחן שנטמא בשך דמלח' צבור מק"ו דלעיל
שני לעולם בשך ושם טומאמה צעולם הא כיון דשוחטין חורקין על
גור וא' סבר אין שוחטין על טמא שר' א"כ לא יועיל ציך דפירש **ב'**]
צעילם בשך והוה מצי למפריך ל' יצוי ציך אלא שפיר פריך היבא
אלא בטומאמה כהן גירא וכו"ש בטומאמה מת וסבר רמי בר חמא
הוא צעולם משמע דטומאמה ב' צבור קאמר והלא טומאמה שר'
מת במיתה להכי נקט מת. **ב'** דרורי: **א'** **ב'** מה דר' במיתה
דמח' וחיב' מיתה אף שם שחמלל עבודה במיתה וקשה דר' עיל
ופריך משום דדרש' לעמידה בחרתיו ולא לישיבה שלא דבר בכהנים
א' גם במיתה להוי כור' ומשני משום דהוי מחוסר בגדים ושלא רחוק
מיתה " **ו'** ולא ישאו עון ומתו ובשלל רחוק ידים ורגליים] נמי כמי
למימרא דלא יאפי' מיתה מהא דקרי' רחמנא ור' ויחא השתא דהלא

מסורת הש"ס

(א) ירוש' פסחים פ"ז ה"ה ר"ד,
 שבוועות פ"א ה"ד, (ב) קטרת
 פד., (ג) ע' ספרי שופטים קסד,
 (ד) [ע]י תו' לעיל ט"ז קד"ה,
 (ה) [מ]ושב, (ו) [פ]סחים ט"א.
 ירוש' פסחים פ"ז ה"ב,
 (ז) סנהדרין פג., (ח) שם,
 (ט) ויקרא נדבה פ"ד ה"ט,
 (ע) ע' לקמן כט., (י) שמות כח
 מג., (ל) שם ל' כא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלימא טומאת כל' ואות מ"ם נמחק: (ב) רש"י ד"ה לעולם וכו' קאמרינן הכא כל' ואות מ"ם נמחק:

גליון הש"ס

גמ' לעמוד לשרת מצות. עיין
לעיל דף טז ע"א תוד"ה מיושב:

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

לְמִיתָה בַּחֲרֹתִי וְלֹא לִישִׁיבָה. פ'
אֲבָל אֵל זָמֵר דִּכְוֵן לֵבָב בַּחֲ
רֹתִי הִלֵּךְ וְאִמְרִי מִן שִׁשִּׁשׁ
בַּמִּיתָה, דְּלֹא אִמְרִי הָכִי אֵלָּא
שֶׁעָלָה הַתְּבוּב וְיִהְיֶה לִּי הַתּוֹתֵן
עוֹלָם וְלֹמֵר אֲשֶׁר אֲנִי בְּנוֹיָם
עֲלֵיהֶם אֵל שֶׁאֵם כְּהֹנֵה עֲלֵיהֶם
אֵלָּא, וְרוֹת, אֲבָל שֶׁאֲמַרְתִּי
בַּחֲרֵי בִישְׁבִּי אֶל כִּשְׁמֵעַ שִׁירָה
זוֹ אֵלָּא שֶׁאֲנִי מִן מוֹחֲבָר. וְדָרָךְ
וְשִׁי יֵלֵךְ אַחֵר אֵל שִׁמְעִי אֲנִי
צָרִיךְ לְתוֹרֹךְ זֶה. וּבִעֲקֶר
שִׁנְתוֹת שִׁבְחוּבֵם אֲמַרְתִּי
הַדּוּחֵל וְזֶה מוֹחֲסֵר תְּבוּבִים יֵלֵךְ
חֻצָּה, וְלֹא גִרְסִין שֶׁחֲרִי שֵׁן
עֲרִיטִין. (ח' גִּרְסִין מִתְרַנֵּן זצ).

אלא עון טומאה שהותרה מכללה בצבור הותרה ביחיד ובצבור הותר אף לענין בעלים וכמו כן ביחיד, הילכך הו' פריך לרמי בר חמא (מס' פ' :